

Cena edne številke dinar.

Poštnina v gotovčini plačana.

LETO XX. **MARIJIN LIST.** št. 12. DEC. 8. 1924.

Nevtepeno Poprijeta Devica Marija.

Pobožen mesečen list. Vrejüje ga z dovoljenjom cerkvene oblasti :

KLEKL JOŽEF, vp. pleb. v ČRENSOVCIH, Prekmurje.

Cena na leto doma 10 Din., v Ameriko 50 Din.

Naročniki so deležni sada več jezernih sv. meš i dobijo k listi
brezplačno kalendar Srca Jezušovoga, tak doma kak v Ameriko.

Blažene božične svetke

i veselo NOVO LETO želem vsem dragim naročnikom i njihovim familijam. Sveto leto naj vas vse posveti na gorečo službo Marijino!

Uredništvo M. Lista.

Mala roža poleg velke cerkve.*

1

Roža bela
je cvetela
tam kre stare
velke cerkve
štiri mesece.

2

Nišče ne je nigdar sejao,
ne okopao, ne polevaó:
li je rasla
roža mala
tam kre velke
naše cerkve
štiri mesece.

3

Nikdar nišče ne je čisto,
niti pleó i prah ž nje briso:
li je bila
vsigdar čista;
brez zamazka
nam je rasla
štiri mesece.

4

Dežja. rose ne dobila,
Žejo z kamnom si gasila:
pa li toči
roso v noči
v žejno zemljo
prav obilno
štiri mesece.

5

Brez zavetja, brezi sence
jo je peklo vroče sunce:
li je gnála
obdržala
prek sto cvetov,
belih cvetov
štiri mesece.

6

Za njo nišče neje máro,
ni njoj pravo kakšo hvalo:
vsako dúšo
li obišó
dišec njeni
prav prijetni
štiri mesece.

*)Jula prve dni so hüdobne roke oropale Svestvo iz lepe črensovske cerkve. Okoli cerkve pri segeštiji so razsipali hüdodelniki okoli 120 malih hoštij. Na tom mestu je zrasla iz zida mešeca jula bela baročnica i brez polevanja i okopanja, brez vse gojbe rasla i cvela z več kak sto belimi cveti ešče te, kda se je vršila pomirjevalna procesija na čast Srci Jezušovomi v olt. Svestvi zadnjo nedelo oktobra. Ešče dugo po toj je cvela, kda se že druge rože vse mrle.

Iz rože, štere se na oltar devajo, se je razteplo semen kre cerkvenoga zida i z toga je zrasla rožica. Toj rožici na spomin je spisao to pešem Srčen.

Nevtepenoj sladkoj materi!

„Bratje moji, obinimo Marijine stopnje, i z najpobožnejšov prošnjov se vržimo pred blažene njene noge. Držimo jo i je ne püstimo, dokeč nas ne blagoslovi, mogočna je najmre“. (Sv. Bernard opat: Sermo in cap. 12. Apocal.)

Blagoslovi nas Devica,
Mi smo tvoja tužna deca:
Križ nas terši, telo vmarja,
Hüdi vsigdár nas skūšava;
samo jaj je naš' življenje
Sam' nevole brezi mere.
Blagoslovi nas, Devica,
Mila prosi, tužna deca:
Blagoslov je tvoj lehkota,
Ž njim odide vsa grenkoba.

Srčen.

Krščanski navuk.

I. Zápoved. — Marijino nadčastenje.

B. D. Marija je brez greha poprijeta. Vsaka dūša v njem samo njena nej. Pa poleg te velike milošče sija edna drūga velika tūdi ž njene dūše i ta je, ka je ona prosta bila tūdi vsakoga osebnoga greha. Bl. D. Marija v celom svojem življenji nikdar ne niti piknjíce zagrešila. Pa ne samo ne zagrešila, nego vsikdar samo tisto včnila, ka se je dobromi Bogi najbolje dopadnolo. Njena dūša je tisto ceder-drevo, od šteroga pravi sveto pismo, ka nikdar ne sprhne (Sir. 24. 17). Ona je tista lilija, od štere pravi sv. Dūh, ka med trnjom raste; (Vis-pes. 2, 2.) med trnjom raste, ar vsaka dūša je mela na sebi trnje greha,

samo njena ne, jedino njena ne; njena duša je tisto svetlo gledalo, na šterom ne rose, ne falinge, kak to opeva Večna Modrost. (Modr. 7, 26.) Sveta Maticerkev na trientinskem občnem zbori vči, ka je Bl. Dev. Marija prosta bila vsakoga, ešče toga najmenšega greha. (Sejd 6.—23.) Pa nesamo brezgrešno, nesamo vsigdar po božoj voli je živela ona, nego najhitrej je napredovala vu svetosti i dosegnola takšo visino, ka mi niti z mislami ne moremo do nje priti. Lehko si misliš velikost, kakšo si ščeš, draga duša, lahko si misliš, ka je Device Marije svetost tak velika, kak je milijon i milijon svetov velikih, nesi vgonila i nikdar ne vgoniš, vekša je. Od nje je samo Bog svetejši i to neskončno svetejši. Ona je pred njim tudi samo en prašek. Ka sva pa te midva dušica, povej, ka sva te midva? Dev. Marija je naglo rasla v popolnosti, kak trs, šteri raste kre dreva, dokeč tomi do vreha ne pride; ona se je popaščila k popolnosti pred vsemi svetniki, kak se popašči mesec pred vsemi zvezdami, da hitrej dovrši svoj tečaj, piše sv. Alphonz. Sv. Tomaž pa pravi, ka je Ona zato postala hitrej sveta, kak druge duše, ar je bila pri vretini svetosti i je tu več milošč dobila, kak vsi ovi ljudje skupno. *Marija je zato najsvetejše i najpopolnejše stvorjenje.* Po rečah svetoga Velikoga Gregora je v prvom hipi svojega bitja svetejša i popolnejša bila, kak ti najveksi svetniki na konci svojega življenja. Zato jo imenuje sveta Maticerkev za „tūrem Davidov“, šteri više mesta Jeruzalema stoji; — Jeruzalem pa pomeni Matercerkev, družbo vernikov; zato jo počasti z lepim naslovom: „tūrem kosti slonove“ ali „gledalo pravice“, ar je ona najmočnejša i najčistejša duša. I štero Maticerkev, Jezusova nezmotljiva zaročnica tak časti, bole počasti, kak vse Angele i svetce, ne bi njoj tudi mi vse dali, kak njej li moremo, ne bi jo li mi, z celoga srca i z cele duše slavili, častili, pozdravljali!? Za dobrim Bogom, dušice, vse za Marijo, vse za Marijo. Do Marije, Do Marije, naj mi v prsah srce bije.

Spevajmo brezmadežnoj Materi!

Sv. Maticerkev na den nevtepenoga poprijetja ete lepe Antifone spevle na čast Brezmadežnoj Materi:

Cela lepa si Mariia i začetnoga zamazka nega na Tebi.

Tvoja obleka je bela, kak sneg i tvoje lice je kak sunce.

Ti dika Jeruzalema, ti veselje Izrela, ti čast našega ljudstva. Blagoslovljena si ti, Devica Marija, med vsemi ženami na zemlji od višesnjega Gospodna Boga!

Vleči nas nevtepena Devica, za tebov idemo v dišec tvojih dišav.

V svojem poprijetji je Marija blagoslov dobila od Gospoda, i smilenost od svojega Boga zveličitelja.

Razlejana je milošča v njenom poprijetji i odičena se je prikazala med hčeraami človečimi.

Svetost i zvišenost je v njenom poprijetji, glasite med vsemi narodi njeno diko!

Še vnogo večkrat odpre Maticerkev vūsta te den, da počasti Nevtepeno, a mi će bomo samo gori navedene pesmice popevali v čistosti svojega srca, zadosta smo včinoli nebeskoj Materi na čast. Te pesmi se pa popevajo tak, ka je pomali i pobožno premislmo vu svojem srci. Jeli, dūšice, ka mo je popevali večkrat te den?!

Naše božično veselje.

Veselimo se tistomi, čemi se Maticerkev veseli te den. Njeno veselje se razvodeva vu hvalnicah denešnjega dneva, štere da moliti po svojih slugah. Gilejmo to njeno i naže veselje:

1) Koga ste vidili, pastirje? povejte, naznanite nam, što se je na zemlji prikazao? Rojenoga smo vidili i zbore Angelske, ki so dičili Boga, Alleluja, Alleluja.

2) Rodila je deterodica Krala, koga ime je vekivečno i materno veselje ma z deviškov častjov, ni pred njov, ni za njov niedna ne njej je spodobna, Alleluja.

3) Angeo je pravo pastirom: veliko veselje vam razveščavam, rodio se vam je najmre dnes Zveličiteo sveta, Alleluja.

4) Z angelom se je združila velika vojska nebeska, štera je hvalila Boga i pravila: Dika Bogi na visini i mir na zemlji ljudem, ki so dobre volje, Alleluja.

5) Mali sinek nam je dnes rojen i zvao se bo za Boga, za Močnoga, Alleluja, Alleluja.—

To petero veselje si zbūdjajmo na božič i v njegovej osmini v svojem srci, drage dūše. To bo pregnalo greh ž njega, pripelalo njemi pa bo mir i blaženstvo. O kak srečen je, ki se zna z Matercerkevjev veseliti.

Sveto leto se je začelo z svetim Adventom! Kršćeniki, sveto leto pomeni veliko smilenost božo! V svetom leti se bodo posebno veliki odpūstki i posebno velike milošće delile! Prosite Nevtepeno Dev. Marijo, da postanemo vredni milošć svetoga leta! Kak se bodo odpūstki dobivali, sledkar obširno popišemo! V svetom leti postanimo vsi sveti! Marija, mati, najsvetejša, naj grešnoj deci k tomi pomaga!

Moč svestva sv. pokore.

Jako zanimivo je, kak je postao baron Litvic katoličan. Stao je pri smrtnoj posteli svoje žene, štera je bila nekša voditeljica moderne družbe; živela je prav posvetno življenje, ne se je brigala ne za Boga, ne za cerkev. Kda se je bližalo njeno življenje k konci, se je metala po posteli z edne strani na drugo; tožila je, da more vmreći. Bog je bio smileni i v zadnjem hipi je najšeo zgūbleno ovco.

Ponizen franciškani joj je podelo zadnja svestva. Kda je prešla sveto odvezo, so vtihnole njene grozne reči, bila je merna i vdano i potrplivo je čakala smrt.

Te nageo prehod od nemira do potpunoga mira, je napravo globoki vtis na protestantskoga barona.

V knjižici „Kak sem postao katoličan“, pripovedava baron, da je meo na vesti velki greh, šteroga bi se rad rešo. Mislo je, da njemi protestantovski farar ravnotak lahko pomaga, kak je franciškani pomagao njegovoj vmirajoćoj ženi. Iz Bordója, kde je vmrla njegova žena, je šo v Berlin, poiskao protestantskoga predgara i ga nagovoro:

„Ali mamō spoved?“

„Se zna, da jo mamō.“

„Kak pa je to, či tūdi sam 42 leti star, sam ne nigdar ćuo, da bi što izmed nas šo k spovedi?“

„Istina je, da naši ljudje ne hōdijo k spovedi, mamō jo pa vseedno.“

„Či ma spoved kakšo vrednost, more prinešti odpuščanje grehov. Kak pa odpuščate grehe?“

„Mamo nekšo minto, pa, ar me je ešče nihče ne proso za spoved, sam je nekam shrano, ar sam je ne nūcao; či ščete jo poiščem.“

To je bilo baroni preveč: Predgar je nekam shrano minto, ali molitev, štera se nūca za odvezo.

Razočaran i čemeren je baron zapūsto Berlin i šo iskat tolažbo v Pariz. Prišedši v varaš, je poiskao najbolje znanoga predgara. Te ga je pitao: „Ka ste, kalvinec, prezbiterijanec, metodist ali episkopalec?“ Baron je prešo predgarovo pitanje i pravo, da šče opraviti spoved i dobiti odpuščenje grehov v imeni božem.

K tomi je predgar pripomno:

„Mi ne odpuščamo grehov.“

Baron je nadelūvao: „V svetom pismi čtem, da je Kristuš dao apoštolom oblast odpuščati grehe.“

Predgar odgovori: „To je istina, a mi ne nūcamo te moči.“

„Potom vi s tem jasno svedočite, da protestantizem ne je Kristušova vera i s tem me silite, da se oklenem tiste vere, v šteroj lahko dobim odpuščanje grehov: z drūgimi rečmi, silite me, da postanem katoličanec.“

Stari predgar, že na robu groba, je pomali odgovoro: „Tūdi za eden hip vas ne zadržūjem, či ščete postati katoličanec. Mi smo se ločili v telko delov, da sploh ne vemo več, ka smo. Iдите v meri i sledite narekūvanje vaše vesti.“

Doživlaji v Berlinu i Parizi so bili zadosta za staroga plemenitaša. Iskao je odpuščanje grehov, pa njemi prvi pove, da je zgūbo minto za odvezo, drūgi njemi pravi, nemamo spovedi, či tūdi jo je Kristuš ustanovo. Ne čūda, či je baron včasi pisao tistomi franciškani, šteri je tolažo njegovo ženo v smrtnom boji i šteri njoj je podelo poslednja svestva i ga proso, naj pride včasi k njemi i ga vči na katoličansko vero. Dūhovnik njemi je odgovoro, da pride v treh dnevaj.

Bio je mesec maj i v cerkvi Matere bože v Parizi so meli vsakši večer šmarnično pobožnost. Dūhovnik njemi je v svojem pismi svetūvao, naj hodi k šmarnicam. Baron je to tūdi včino, Sprobao je, da ne prihajamo zabadav k Mariji, „pribežališči grešnikov“. Ne smemo se čūditi, či je baron sledkar večkrat pravo: „Ne me je lahko pripraviti, da bi vervao v čūdeže; toda, kda sam stopo iz cerkve, sam ne bio več protestant nego katoličanec.“

Štera je prava vera?

Samo edna je prava vera (võra), to je krščanska katoličanska. Vse druge vere so nej dobre, so krive vere, ar so nej po božoj voli.

Vse vere spadajo k ednoj iz tej treh: poganska, židovska, krščanska.

1) Poganska vera je tista, v šteroj molijo nikajvredne, zmišlene bogove ali bolvane (malike). Malik ali bolvan je kakša podoba, v šteroj mislijo, ka je Bog, naj bo tisto kakša žival ali človek, štero mislijo ka je Bog. Poganje, kak ešče zdaj na kitajskom ino v Afriki, molijo jako grde živali. Egipčani so molili jünca, mačke, ftice. Rimlani so molili svoje casare. Poganska vera je popolnoma kriva, lažniva, ar ne pozna pravoga Boga.

2. Židovska vera je tista, štero je včio Bog sam Abrahama, Mojzesa i vse židovski narod prle, kak je prišeo Mešijas, Jezuš Kristuš. Iz toge vidimo, ka židovje poznajo ino molijo pravoga Boga, samo ka dnesden je malo takših židovov, šteri živejo po svojoj čistoj veri. Židovska vera je bila dobra, dokeč je nej prišeo na svet Jezuš Kristuš, Mešijaš, šteroga so oni čakali. Samo ka židovje so nej šteli võrvati Jezuš, ka je on pričakovani Mešijaš, so ga ne šteli moliti kak Boga i ešče na križ so ga pribili zato, ka je on pravo: Jas sam Sin boži. Tūdi Sv. Dūha ne molijo. Oni so v zmoti, — njiva vera je nej popolna i je samo na polovico istinska, ar ne pozna popolnoma Boga.

3) Krščanska katoličanska vera ma svoj začetek od Jezuš Kristuša. Reč kristjan pride iz reči Kristuš. Kristjan pomeni človeka, ki je last Kristušova, ki živi (ali bi bar mogeo živeti) po navuki, šteroga je včio Jezuš Kristuš. Ta vera je edina prava vera. Kristjani molimo Boga Očo i Sina i Sv. Dūha, ednoga Boga v trej peršonaj. Ta vera je najlepša, najsvetejša, kak edina prava je popolnoma resnična. Poglavar krščanske-katoličanske vere, glava svete Cerkve na zemli je rimski papa; on vodi vse katoličanske kristjane, kak moder ino dober pastir svoje ovce. Mi moremo biti dobre ovce, pokorne svojemi pastiri ino on nas bo pripelao domo, to je k našemi nebeskomu pastiri, k Jezuš.

Pravoslavna vera je tūdi krščanska samo ka je nej katoličanska, to pomeni, ka nema rimskoga papo za poglavara, za svojega voditela. Oni nemajo nikšega skūpnoga voditela, oni neščejo spoznati rimskoga papo, kak namestnika Kristušovoga na zemli. Ar nemajo voditela, zato ne vejo komi slediti, zato ne vejo pravo pot v nebesa. Šteri pa spoznajo, ka je naša vera prava ino

neščejo stopiti v našo vero, tisti se nemrejo zveličati v pravoslavnoj i v niednoj veri. Molimo za te, kem je teška pot v nebesa, da pridejo k spoznanji Jezušove prave vere.

Razgled po krščanskem sveti.

Slovenec pūšpek v Macedoniji. Nov. 30. so posvetili naš nuncij v Liubljeni za skopljanskoga pūšpeka misijonara dr. Gnidovec Ivana kap. — Svetoga moža so dobili Skoplančarje. Dec. 8. so prevzeli novi pūšpek svojo službo. Horvacki i albaniski so nagovorili vernike, ki so napunili lepo stolno cerkev. Sprejem je bio najprisrčnejši.

Črensovci. Dec. 8. je položilo do sto tretjerednic i par tretjerednikov edno leto trpečo obljūbo popolne čistosti za sv. Materecerkev i njene dūhovnike v roke Bl. D. Marije i sv Jožefa na tolažbo Src. Jezušovomi.

Kat. vseučelišče v Milani je dobilo od talijanske vlade ednako pravnost z drugimi talijanskimi vseučelišči.

Vogrška cerkev v Rimi, posvečena na čast sv. Števani mantrniki, štero je darivao Il Silvester-papa sv. Stevani, vogrskomi krali, se podira. Med Vogri se začelo gibanje, da bi to cerkev dali popraviti.

Misijonsko hišo, gde se lahko gdašte opravljajo dūhovne vaje, majo Slovenci že 50 let v Celji. Za Kranjsko so jo pa pred kratkim postavili jezuitje v Ljubljani. Na Vogrskom se tudi začelo spodobno gibanje i nabirajo že dare za postavitev prve misijonske hiže.

Bog se v velikodūšnosti ne da prekositi. Pregovori majō istino i za istino zgoraj ōmenjenoga pregovora bi se lahko pokazalo neštetokrat. Izmed mnogih samo ednoga.

Bilo je leta 1890. Źupnik (plivanoš) preproste fare na deželi, broječi komaj 1700 dūš, oznani neko nedelo svojim farnikom: „Kak znate, trbe nam novo cerkev. Moremo i ščemo jo postaviti. Leta 1895. more biti že posvečena. Pošlem fari nabiralne pole, da vsak beleži, kelko šče dati za novo cerkev. Obečane prispevke lahko potem plačate v petih letnih obrokih.“

Čeravno je to naznanilo prišlo nepričakūvano, so vendar lūdje silili eden pred drugoga z svojimi obljūbami. Trdnejši kmetje so podpisali po 3000 do 7500 koron i šče več, menje premožni po 100 do 300 koron. Hlapci so obečali prispevati vsak, po 6 do 10 koron, dekle 6 koron. Zvūn toga so priredile matere posebno veliko zbirko, takravno mladenci, dekle i deca. Tudi tak so se nabrale precejšnje vsote. Ništarni posamezni farniki so se odlikovali šče s posebnov darovitnostjov. Tak je eden hlapec taki obljūbo sto koron, ali daō je šče ednok telko. Eden mladenec je obečao 150 koron, ali je cojdao, gda je nevarno obetežao, šče 1000 kōron. Bio je prle pijanec, pa se je po betegi pobolšao i tak prihrano te peneze. Pali v drugoj siromaškoj kuči je živelā sirota 45 letna tetica. Celo njeno imanje je znašalo 450 koron, štere je mela naložene v hranilnici (kasi). Gda njoj zato gospod plivanoš pravi, naj obdrži svoje peneze, ar ne ve, ka jo vtegne zadeti, je ženica začnola bridko jokati i ne odnehala, dokeč se njoj je ne dovolilo, darivati 150 koron. to je tretjino svojih prihrankov. Edna druga oseba, štera je dugo leta služila, kak dekla, je pravila, da šče prevzeti stroške za lepī oltar Matere bože. i tak je

razmeroma v kratkom časi bila dovršena nova cerkev, brezi dugov i brezi tjuje pomoči, v veselje vrlih farnikov i gorečega župnika.

Gda se je v začetki zvedlo od obečanih prispevkov posameznikov, so bili nasprotniki splošno mnenja: „Gda bo cerkev dovršena, cela fara pride na boben.“ Ali sledkar so ljudje pravili: „Tista leta, gda smo prispevali za cerkev, so bila najrodovitnejša i najbolje blagoslovljena, tak da za tōga volo ne smo čutili nikših težkoč.“

Spunile so se tudi tū reči Gospodove: „Dajte, i da se vam“. Pač smemo iste reči obračati tudi na misijone; ar tam more naš lūbi Zveličar pogosto prebivati v slamnatih kućah ali lesenih barakah, ka misijonarom menjkajo penezi za stavbo cerkve i opeke. Dari za misijone so znak najplemenitejših srčnih čustev i zato valajo posebno njim reči: „Bog se v velikodušnosti ne da prekositi.“ (Ki na Martinišče da, podpira v velikoj meri misijone. Vr.)

Pri zidanji nove cerkvi. Pripovedava o. Hiler, misijonar iz družbe Jezušove.

Pri zidanji nove cerkvi v Boromi smo bili zaposleni vsi: duhovniki, misijonski bratje — lajiki, zamorci itd. Dobri naši črnici so pri tom pogosto delali smešne, ali tudi spodbudne opazke: „Čuj oća,“ pravi nekoč eden, „stavba postaja vedno višja. Ka pa če spadnemo iz te višine i se bujemo. Pomisli vendar, da smo ešče ne kršćeni i lūbi Bog bi nas ne pūsto v nebesa.“ — „Prav istina, oća,“ pravi drugi, „če želeš, da zidamo še više, nas moreš prle okrstiti.“ Ar so se moji zamorci pridno včili i marljivo zahajali k kršćanskomi navuki, zato sam njim mōgeō pohitroma spuniti njihovo srčno željo.

Čeravno zamorci pridno pomagajo m'sijonari, gda zida novo cerkev ali šolo, vendar edno njim nešče v glavo iti: „Misijonar je svojeglavec“, pravijo, „vsikdar vleče svojo nit i gleda na živo kruglicō v svojoj škatlici“ — Zato se pogosto zgodi, da majo stene vse druge oblike, samo ravne i širivoglate ne

Zamorci so od narave (nature) jako nemarni, poštenoga dela ne razmijo, še menje kakšega rokodelstva. Zato je prva skrb misijonara, da je navadi delati i je navči kakšega rokodelstva. Vsem more biti vse: v ednoj roki knigo, v drugoj mōtiko, dnes mizar (tišlar), vūtro kovač, zidar, orač itd. i čim več rokodelstov razmi, tem več lahko vćini za zveličanje dūš. Če žele meti kućico, jo more najprve postaviti; če se šče večer trūden sesti na stolec, more prle iti v log i si vsekati potreben les. Mestō stola njemi slūži stara kišta, nad vse preprosto je njegovō ležišče, še bole preprosta njegova hrana iz domaćih sadov i zelišč. Žive življenje samozatajūvanja, ali pri tom je zadovolen i srećen, ve je to njegovo pozvanje: rešūvati dūše.

Mladenci rokodelci, ki čūtijō v sebi redovniško pozvanje, so vsigdar dobrodošli i najdejo v misijonskih hišah prijazen sprejem, kak „misijonski bratje“. Što lahko razmi, naj zarazmi!

Zlata drobtinica. Če ščeš spoznati vrednost človeške dūše, pre-mišlavaj življenje, trplenje i smrt Jezušā Kristušā. Spoznao boš pa tudi, kak malenkostna je bila dozda tvoja lūbezen i požrtvovalnost i kak krivično bi bilo, peneze zapravlati za čisto posvetne reči i odpovedati svoj milodar, gde se ide za rešitev milijonov dūš, ja celoga dela sveta iz tmice nevere i poganstva.

Vsaka nam že vmrla roža ...
 Smrtni senek vsako božo :
 Ona živé ...
 Jel' od zimé ?
 Ona cveté ...
 Jel' od meglé ?
 A ona živé.

8

Ka je dalo moč tój cvetki,
 Ka ne mogla nikak mreti ?
 Ka živelo
 rožo belo ?
 Ka krepilo
 cvetko milo
 štiri mesece ?

9

Velka cerkev vsa nabita.
 pazno slúša govorníka ...
 Vsaki joče,
 skuze vroče,
 pa šepeče
 pregoreče :
 Jezuš smili se !

10

„Štiri mesece minólo,
 Ka vam Svestvo preminolo
 Z hiže bože. —
 Húde roke
 Vam odnesle
 ovce verne
 Jezúša Boga.“

11

„Jezúša so oskrunile
 oј peklenske dúše gnile ...
 Se Vam smili
 Jezuš mili ? —
 O te hodte
 v vrste goste,
 pōmirimo Ga!“

— Tak je gučao predgar dáljni ...
 — Cela cerkev se predrámi ...

* * *

Ovce vodi
 Sam Sin boži
 po pastéri
 v lepom rédi
 V pravnoj procesiji.

13

Molile so, se skúzile,
 gde raztepli so Hoštije
 Ovce mile ...
 Zadnjič prišle,
 pokleknole
 dol kre rože ...
 vōni pri cerkvi.

14

To je čakala sirota,
 to njej bila žela vroča :
 Da b' se dala
 javna sprava,
 najvernejše
 pomirenje
 Srci bóžemi,

15

Paster ovce blagoslovi ...
 Gene se zdaj v maloј roži
 stodvajst srčic
 stodvajst ovčic
 v blagi spomin
 Sto in dvajsetim
 Svetim hoštijam

16

Roža bela
 je odcvela
 tam kre stene
 velke cerkve ...
 Vmrla za Boga.

Srčen.

Zahivala. Sržno se zahvalim častitljivoj sestri Agredskoj Mariji, ka mi je sprosila pri Brezmadežnoj Devici veliko pomoč v peneznoj potrebnini. T. R. V.

Materam v zgled. V Ižekovcih je mrla Bašša Ana dobroga srca mati 25. oktobra 1924 vu 63 let starosti. Dece je porödila 16. Osem ji ešče žive. Toj ženski daleč para nej. Na spre vodi je bilo lüdi brezi računa. Dober Bog jo pozvao vö stoga jalnoga i trpljenja punöga sveta, s te skuzne doline. Živela je pa etak: ne se je svajjüvala ne z sosidami ne z rodbinov, ne je lagala nej deci, nej drugomi, ne se čemerila z decov, ne je krala, za ran je stanola, svoje delo redno opravila i šla najnaprej na njive. Svojo deco i vnüke je z srca ljubila, nej njim samo öbečavala, nego tüdi dala. Darovitna je bila dö sirot, ne je bila gizdava nej v reči nej v gvanti i nej pri kühanji. Živela je kak edna kmecka ženska möre biti: tiha, delavna ne gospöcka. Ne je nikoga šinfala, ne sneho, ne zeta, či se je šteri njoj tožo, vsigdar je pravila naj trpi pa naj Boga moli, vej de to pa inači. Vsaki svetek je k sv. meši šla, bila je v roznoga venca pa škapulersko bratovčino, dönok znala se zatajüvatí, z možom sta lepo živela, (da je mož za istino jokao ne se veselio, kak to pri veči vidimö) velka prijačca je bila Marijinoga lista. Molimo za njö.

Na podporo M. Lista so darüvali v dinarah: Jerič Ivan Hrastje 5. Čerič Bara Turnišče 3, Baligač Ivan Beltinci 5 Din. V celom leti dano sirotam na M. List, ki so ga ne mogle plačati 3130 Din. 75 par. — Približno telko köšta M. List vsaki mesec. Pravimopribližno, ar z kalendarom vred več köšta. — Dev. Marija naj vam plača darovniki, vsaki dar, ki ste ga letos poklonili sirotam. Te pa prosimo, naj molijo za svoje dobrotnike.

Vrednišivö.

Kalendarje Srca Jezušovoga so izišli: Vsebina vekša, kak lani i lepša. Krasna domača igra i pripovesti so notri. Cena 6 Din., po pošti 50 par več. Dobijo se v uredništvu Novin v Črensovcih.

V uredništvu M. Lista v Črensovcih, Prekmurje, se dobijo küpiti:
1. Življenje sv. Martina püšpeka za 1 D. 75 p. 2. Življenje bl. Jezušekove Trezike po 5 Din. 3. Molitvena knjiga „Hodi k oltarskomi Švestvi“ v polplatno vezana z rdečov obrezov po 12 Din., v celo platno vezana z zlatov obrezov 20 Din., v leder vezana z zlatov obrezöv 25 Din.

Letošnji Marijini Listi se ešče vsi dobijo. Dali smo jih par sto falatov več štampati, kak lani. Segajte po njih, ki jih še nemate. Dev. Mariji sna čast spunite, bogatci, jako lepo delo, če sirotam küpite M. List. Köšta amo 10 Din. na letö z kalendarom vred. — Dev. Mariji na čast žmetno najdete lepše opravilo, siromaki, kak či idete okoli i ponüjate Marijin List, da si ga dlüše naročijo. Vsi i bogatci i siromaki smo Marijina deca.

Vredništvo.